

กระบวนการเตรียมชุมชน พร้อมรับมือภัยพิบัติ

ชุมชนที่แทบล่มสลาย จากเหตุการณ์สึนามิ
กลายมาเป็นชุมชนต้นแบบ ด้านการจัดการภัยพิบัติ

Community Disaster Preparedness Process

“A community near collapsed from the
tsunami became a community model for disaster management.”

社区抗灾流程

被海啸摧毁的社区成为灾后重建的典范

กระบวนการ

เตรียมชุมชน

พร้อมรับมือ

ภัยพิบัติ

กระบวนการ เตรียมชุมชน พร้อมรับมือ ภัยพิบัติ

ตีพิมพ์

ตุลาคม ปี 2555

ที่อยู่

ศูนย์ประสานงานชุมชนบ้านน้ำเค็ม

เลขที่ 41 หมู่ 2 ตำบลบางม่วง อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี 82190

โทรศัพท์ 076 593 570

e-mail : maitreejong@hotmail.com

สนับสนุนโดย

Airasia

มูลนิธิชุมชนไท

สำนักงานกองทุนการสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ

ขอขอบคุณที่วิบุรพาที่เอื้อเฟื้อภาพประกอบ

คำนำ

“ชุมชนบ้านน้ำเค็ม” อดีตของความทรงจำ เมื่อ 26 ธันวาคม 2547 บ้านกว่า 1,000 หลัง ที่ถูกคลื่นยักษ์สึนามิ พัดถล่มเสียหายไม่แม้ซากปรักหักพัง กว่า 1,400 คนที่เสียชีวิต เลือดเนื้อ คงเหลือเพียงคราบน้ำตาของญาติมิตร มหันตภัยร้ายซัดถล่มชายฝั่งอันดามัน 6 จังหวัดอันดามัน แล้วหายไปความช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากโคมกระหน่ำลงมาในพื้นที่ตั้งท่าฝน เป็นเหตุก่อให้เกิดให้ ชุมชนบ้านน้ำเค็มตั้งรับฟื้นฟูโดยชุมชนเป็นแกน หลังแต่บัดนั้น เริ่มบริหารจัดการตนเอง โดยใช้ การสร้างห้องน้ำเป็นเครื่องมือแรกในการรวมคน และจัดกระบวนการทำงานต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

ผู้เขียน และทีมงานหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ความสูญเสียชีวิต เลือดเนื้อของคนที่นี่ “บ้าน น้ำเค็ม” จะไม่เกิดขึ้นกับใครอีกจึงได้รวบรวมประสบการณ์ในการฟื้นฟูชุมชนที่ผ่านมาเพื่อให้ได้ เป็นบทเรียนรู้กับชุมชนอื่นในการเตรียมรับมือภัยพิบัติที่อาจเกิดขึ้นในหลากหลายรูปแบบ อย่า ได้รอให้เกิดขึ้นก่อนแล้วจึงค่อยเตรียม เพื่อให้อยู่ในพื้นที่เสี่ยงให้ได้อย่างปลอดภัย หนังสือเล่มนี้ จะมีค่า เมื่อได้นำมาศึกษา และปรับใช้กับชุมชน หนังสือเล่มนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของกระบวนการ เตรียมความพร้อมรับมือภัยพิบัติระดับชุมชนมีใช้คำตอบทั้งหมด แต่คำตอบอยู่ที่ชุมชน

กว่าจะถึงวันนี้ ชุมชนบ้านน้ำเค็ม ต้องขอขอบคุณ คุณปริดา คงแป้น ผู้จัดการมูลนิธิ ชุมชนไทที่เป็นคนแรกที่เข้ามาปลุกชุมชนบ้านน้ำเค็ม คอยให้การสนับสนุน และประสานการ สนับสนุนตลอดมา ขอขอบคุณ สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) ที่สนับสนุนงบประมาณในการก่อตั้งศูนย์พักชั่วคราว และกระบวนการชุมชนเสมอมา ขอขอบคุณ คุณหมอบัญชา พงษ์พาณิชย์ ที่ผลักดันให้เกิดการทำงานเรื่องชุมชนเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติ ขอขอบคุณ คุณภาคภูมิ วิชารัตน์ วัฒน ภูลนิธิอันดามัน ที่เป็นองค์กรสนับสนุนตั้งแต่ต้น ขอขอบคุณ แอ็คชั่นเอด ประเทศไทย ที่เป็นองค์กรสนับสนุนงบประมาณ ขอขอบคุณมูลนิธิริักษาไทยที่เป็นองค์กรสนับสนุน เคียงข้างกันมาหลายปี ขอขอบคุณ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริม สุขภาพ ที่เป็นองค์กร สนับสนุน และขอบคุณภาคีอื่นๆ ที่ไม่สามารถเอ่ยชื่อได้หมด และบุคคลที่ขาดไม่ได้ที่ทีมชุมชน บ้านน้ำเค็มไม่เคยลืมเลย อาจารย์จันงค์ จิตตนิรัตน์ เป็นบุคคลสำคัญที่ทำให้ชุมชนบ้านน้ำเค็ม มีวันนี้ อาจารย์สอนให้เราเป็นผู้ให้ มีใจสาธารณะ ปรับกระบวนการคิด ปรับกระบวนการพัฒนา ความคิด และคอยปลุกฝังการทำงานชุมชนมาแต่ต้น จนบัดนี้ยังคงเป็นที่ปรึกษาอยู่ และขอบคุณ แอร์เอเชียที่สนับสนุนการเดินทางให้เกิดการหนุนเสริมเครือข่ายภัยพิบัติทั่วประเทศ

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานในชุมชนเรื่อง เตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติไม่มากก็น้อย และสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ก็ปรับนำไปใช้ และ สิ่งไหนเป็นข้อผิดพลาดให้ถือว่าเป็นบทเรียน ทางชุมชนบ้านน้ำเค็มพร้อมที่จะรับคำติชม ข้อเสนอแนะจากเครือข่ายทุกชุมชนที่หวังดีให้เราได้มีโอกาสปรับปรุงในข้อผิดพลาดนั้น

ด้วยความศรัทธา และเชื่อมั่นในพลังประชาชน
ไมตรี จงไกรจักร์ ผู้เขียน

กว่าจะเป็น บ้านน้ำเค็มอย่างทุกวันนี้

ชุมชนบ้านน้ำเค็ม ต.บางม่วง อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา เป็นชุมชนผู้ประสบภัย สึนามิ ที่มีโอกาส “เรียนรู้ ท่วมกลาง การลงมือทำ” จนสามารถพลิกวิกฤติเป็น โอกาส เปลี่ยนจากผู้ประสบภัยเป็นผู้ให้ และออกไปช่วยเหลือคนอื่นๆ เป็นต้นแบบ ของศูนย์เรียนรู้ของชุมชนด้านการเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติทั้งในประเทศ และต่างประเทศกว่า 30 ประเทศ

โดยชุมชนบ้านน้ำเค็มเริ่มกระบวนการของชุมชนจากการเผชิญกับวิกฤติ ภัยพิบัติ-การฟื้นฟู และการทำแผนเตรียมความพร้อม แต่ชุมชนบ้านน้ำเค็มหวัง ว่า สำหรับชุมชนที่ยังไม่มีประสบการณ์รับมือกับภัยพิบัติ การเริ่มกระบวนการฯ ของชุมชน ควรจะเริ่มจากการทำแผนเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติ-การซ่อม-การ รับมือกับภาวะวิกฤติ-การฟื้นฟู เพื่อที่จะไม่เกิดความสูญเสียอย่างบ้านน้ำเค็ม

หลักการสำคัญของการจัดการภัยพิบัติ

สำหรับชุมชนการเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้าง สุขภาวะชุมชนให้เกิดความร่วมมือในการจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ ทั้งภายใน และ ภายนอกชุมชน เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรทุน ชุมชน ทรัพยากรทุนทาง สังคม ทรัพยากรทางการเงิน การบรรเทาทุกข์ และสนับสนุนกระบวนการฟื้นฟู วิถีชีวิตโดยชุมชนผู้ประสบภัยเป็นแกนหลัก ด้วยการสนับสนุนให้ชุมชนผู้ประสบ ภัย “ตั้งทีม” ลูกขึ้นมารวมกลุ่มแก้ปัญหาด้วยตนเองตั้งแต่ต้น และสนับสนุนให้ เครือข่ายชุมชนหรือผู้ที่มีจิตอาสาอื่นๆ เข้าไปหนุนช่วยอย่างเป็นระบบ ภายใต้ หลักการ และเงื่อนไขทั้งสิบประการ คือ

หนึ่ง ให้ความเดือดร้อน เป็นเงื่อนไขในการจัดกระบวนการพัฒนาแบบมีส่วนร่วม ของชุมชน เครือข่าย องค์กรท้องถิ่น และภาคีความร่วมมือทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน

- สอง** เป็นการช่วยเหลือบรรเทาความเดือดร้อนที่ค้ำนึ่งถึง **“ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์จิตใจ และจิตวิญญาณ”** ที่ไม่กดทับศักยภาพของผู้ประสบภัย
- สาม** เป็นการช่วยเหลือที่สนับสนุนให้ **“คนใน”** ดูแลกันเอง ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดของการเรียนรู้ท่ามกลางการทำ ได้ฝึกการจัดการ การแบ่งปัน และได้เรียนรู้ว่าใครคือสัตย์โปรงใส ไว้วางใจได้
- สี่** เกิดการช่วยเหลือที่ตรงกลุ่มเป้าหมาย **สอดคล้องกับวัฒนธรรม** และความต้องการที่แท้จริง รวมทั้งเกิดการกระจายสู่ผู้เดือดร้อนได้รวดเร็ว และตัดวงจรทุจริตคอร์รัปชั่นของระบบ
- ห้า** ชุมชนผู้ประสบภัย **สร้างความผูกพัน** และระบบการดูแลกันเองซึ่งจะส่งผลต่อการอยู่ร่วมกัน และการช่วยเหลือกันเองในระยะยาว รวมทั้งอาจข้ามพ้นความขัดแย้งที่เคยมี
- หก** เป็น **กระบวนการเยียวยาจิตใจ** จากที่หวาดกลัว หดหู่ หดกกำลังใจ สิ้นหวัง ให้พลิกกลับมาเป็นพลังแห่งการต่อสู้ตั้งหลัก และเดินหน้าได้อย่างมั่นใจ เพราะมีเพื่อน มีกลุ่ม มีเครือข่าย
- เจ็ด** เป็นโอกาสในการ **พัฒนาศักยภาพแกนนำเครือข่ายชุมชน** และนักจัดระบบชุมชนรุ่นใหม่ ให้เข้าใจปัญหาเชิงโครงสร้าง สามารถวิเคราะห์เชื่อมโยงปัญหาชุมชนท้องถิ่นกับปัญหาเชิงโครงสร้างได้ อันจะนำไปสู่ความร่วมมือในการจัดการทรัพยากรร่วมกัน
- แปด** สามารถเชื่อมโยงกับเพื่อนผู้ประสบภัยอื่นๆ ให้เป็นเครือข่าย แลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างกัน ช่วยเหลือกันเองเมื่อมีภัย และนำไปสู่การพัฒนาเรื่องของสังคมโดยรวมเป็นกระบวนการ **“สร้างสำนึกสาธารณะ”** ผ่านเหตุภัยพิบัติ
- เก้า** เป็นกระบวนการตั้งต้นที่จะกระตุ้นให้ชุมชนผู้ประสบภัยเปลี่ยนเป็น **“ชุมชนป้องกันภัย”** โดยการร่วมกันทำแผนคิดค้นกระบวนการป้องกันภัยที่สอดคล้องกันระหว่างความรู้ภายนอก กับภูมิปัญญาในแต่ละภูมิภาค วัฒนธรรมของท้องถิ่น
- สิบ** เป็นกระบวนการพัฒนา **“แนวราบ”** ทั้งเน้นการคิดจากฐานรากสู่ข้างบน แทนการพัฒนาแนวตั้งรวมศูนย์ อำนาจที่เป็นต้นเหตุของปัญหาหลายประการในสังคมไทยปัจจุบัน

ช่วงเตรียมรับวิกฤติ

ก่อนที่จะเกิดภัย ชุมชนควรมีข้อตกลงในการเผชิญเหตุร่วมกัน เพื่อกำหนดทิศทางในการจัดการตัวเอง โดยทั่วไปภาวะวิกฤติหลังภัยพิบัติจะดำเนินอยู่เป็นเวลา 5-7 วัน ซึ่งเป็นช่วงที่จะมีภารกิจสำคัญ คือ

1. จุดนัดหมาย

จุดปลอดภัยที่เกิดจากกระบวนการทำแผนเตรียมความพร้อมด้วยกันในชุมชน และกำหนดจุดปลอดภัยไว้อาจมีมากกว่าหนึ่งจุด แต่ทุกคนในชุมชนรู้ว่าใครไปจุดใด และคนในบ้านเองต้องเข้าใจตรงกันว่า จะมาพบกันที่จุดปลอดภัยของชุมชนเมื่อมาถึงจุดปลอดภัย แต่ละฝ่ายดำเนินการตามหน้าที่ ที่กำหนดด้วยกันในแผน เช่น ฝ่ายลงทะเบียนความเดือดร้อนมีหน้าที่ตรวจสอบจำนวนสมาชิกในศูนย์ ความต้องการเร่งด่วน ฝ่ายรักษาความปลอดภัย ฝ่ายอพยพค้นหา

2. โรงครัว

อาหารเป็นเรื่องแรกที่ต้องมีการเตรียม และดูแลผู้อพยพที่มาอาศัยอยู่ด้วยกัน ฝ่ายโรงครัวเริ่มปฏิบัติการทันที (ท้องถิ่นสนับสนุนทรัพยากร และวัตถุดิบได้ตาม พรบ.ภัยพิบัติ 2550) ณ จุดปลอดภัยจะต้องเป็นพื้นที่เก็บอุปกรณ์เครื่องครัว และสิ่งที่จำเป็นในช่วงเกิดเหตุ

3. ภัย

ทีมอาสาที่มีหน้าที่ช่วยเหลือภัยต้องออกปฏิบัติการทันทีเพื่อช่วยเหลือ สนับสนุนบุคคลที่ยังตกค้างในพื้นที่ เช่น เด็ก คนชรา ผู้ป่วยหรือผู้ที่กำหนดในแผนไว้ว่าไม่อพยพเพื่อเฝ้าระวังตรวจตราในพื้นที่ ทีมภัยต้องสนับสนุนเรื่องอาหาร และอื่นๆ ตามความจำเป็น

4. ข้อมูล

ชุมชนต้องมีทีมสำรวจข้อมูลสมาชิกที่ครบถ้วน ทำทะเบียนจำนวนสมาชิกที่ประสบภัย รวมถึงข้อมูลความเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งหมดเพื่อประสานความช่วยเหลือไปยังภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน และเป็นงานข้อมูลที่จะดูแลผู้เดือดร้อนในพื้นที่อย่างทั่วถึง และเท่าเทียม

ช่วงฟื้นฟูหลังภัยพิบัติ เสริมความเข้มแข็งของชุมชน

1. วิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ข้อมูลจากการสำรวจความเสียหายแล้วนำข้อมูลที่ได้มาประมวลให้ได้ประเด็นสำคัญ ๆ เช่น ผู้เสียหายจำนวนกี่ครอบครัวมีอะไรเสียหายบ้าง ถนนสะพานหรืออื่นๆ ที่เสียหายทั้งหมดเพื่อนำข้อมูลมาจัดลำดับความสำคัญที่ต้องฟื้นฟู แก้ปัญหาาก่อน-หลัง ข้อมูลภาพรวม ต้องติดประกาศในที่เปิดเผย และนำข้อมูลเสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดการช่วยเหลือตรงกับความเสียหายที่เกิดขึ้นไม่ซ้ำซ้อน และป้องกันการทุจริตได้

2. จัดทำแผนการฟื้นฟูชุมชน

เมื่อมีข้อมูลครบถ้วน แผนที่เกิดขึ้นจากภายในอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อเสนอต่อหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ และเอกชน และเริ่มการฟื้นฟู โดยเริ่มจากภายในชุมชนก่อน

3. จัดองค์กรชุมชน

ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการที่มีจิตอาสาจากสมาชิกในชุมชน ที่สำคัญคือ ประสพภัยต้องเป็นหลักให้ได้ องค์กรปกครองในท้องถิ่นต้องเป็นที่ปรึกษา พร้อมกันนั้นในชุมชนควรจะมีการวางระบบการแก้ไขปัญหาในระยะยาว เช่น จัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์แก้ปัญหาที่ดินใช้ทุนในชุมชนก่อน

4. การสร้างบ้าน

บ้านชั่วคราวสิ่งแรกที่ต้องสร้างขึ้นหลังจากภัยพิบัติขนาดใหญ่ที่สร้างความเสียหายจนทำให้บ้านพังทลาย การสร้างบ้านอย่างมีส่วนร่วมจะเป็นกลไกในการเสริมความเข้มแข็งองค์กรชุมชนได้

เตรียมความพร้อมก่อนเกิดภัย

การเตรียมความพร้อมป้องกันภัยพิบัติ เป็นการเตรียมการเพื่อลดความสูญเสียชีวิตหรือให้เกิดการสูญเสียน้อยที่สุดมิได้หมายความว่าห้ามหรือป้องกันไม่ให้ภัยพิบัติเกิดขึ้น เพียงแต่นี้คือการเตรียมพร้อมเพื่อที่จะอยู่กับพื้นที่เสี่ยงในการเกิดภัยอย่างมีเหตุมีผล และหากเกิดภัยขึ้นเราสามารถบริหารจัดการคนพื้นที่ และทรัพยากรที่มีให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ค้นหาอาสาสมัคร

การเริ่มต้นต้องสร้างความเข้าใจกับคนในชุมชนระดับหนึ่งเพื่อสร้างกระบวนการเริ่มต้นด้วยกัน และหาอาสาสมัคร เมื่อได้อาสาสมัครจึงเกิดกระบวนการพัฒนาอาสาสมัครด้วยการอบรมคือการจัดทำข้อมูลชุมชนซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด

2. ข้อมูลชุมชน

ข้อมูลทุกอย่างที่มีประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ความเสี่ยงของการเกิดภัย จุดปลอดภัย ปัญหา อุปสรรค เช่น ข้อมูลประชากร ผู้สูงอายุ ผู้พิการ เด็ก คนท้อง ข้อมูลถนน ข้อมูลสิ่งปลูกสร้าง ข้อมูลรถ ข้อมูลถังแก๊ส ข้อมูลที่อาจเสี่ยงต่อการเกิดภัย วิธีการให้ได้มา ซึ่งข้อมูลอาจประชุมกลุ่มย่อยหรือลงพื้นที่จัดเก็บแบบ

สำรวจ และต้องทำแผนที่ชุมชน เช่น ถนน สะพาน จุดเสี่ยงภัย จุดปลอดภัย

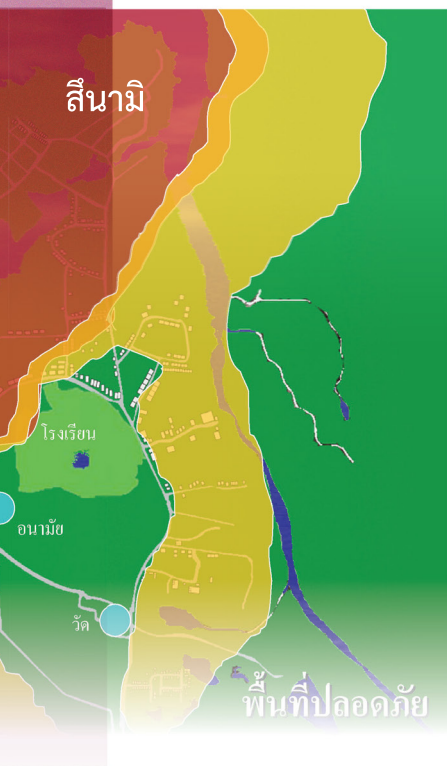
พื้นที่ที่ได้รับอันตรายจากเหตุการณ์

พื้นที่อันตราย

3. การรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทำแผน

หลังจากได้ข้อมูลแล้วอาสาสมัครต้องมานำเสนอในรูปแบบแผนที่ทำมือ จากนั้นจึงช่วยกันแลกเปลี่ยน และวิเคราะห์ข้อมูล ร่วมสรุปเพื่อเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน โอกาสเสี่ยงในการเกิดภัยพิบัติ ช่วงเวลาการเกิดภัย จนเกิดปฏิทินภัยพิบัติทางธรรมชาติ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีเหตุผล เช่น เรื่องประชากรกับเส้นทางอพยพเหมาะหรือไม่อย่างไร สาเหตุเกิดภัยจากภายใน จุดปลอดภัยเหมาะสมหรือไม่ หากค้นหาสาเหตุต่างๆ ได้แล้วกำหนดร่างแผนเตรียมป้องกันภัยด้วยกัน คือจากข้อมูลทั้งหมดเราจะทำอย่างไรบ้างให้คนในชุมชนเราปลอดภัย อาจมีคำถามมากมายให้ทีมงานหาคำตอบ เช่น ทีมงานจะมีการประสานกันได้อย่างไรเร็วที่สุดทำอย่างไร การแจ้งเตือนอย่างไรให้ทั่วถึง การอพยพอย่างไร ใครตัดสินใจอพยพ อพยพไปที่ไหน หากมีคนตกค้างจะเอาอะไรไปช่วย หากมีคนเจ็บจะทำอย่างไร อื่นๆ อีกมากมาย แล้วสุดท้ายอาสาสมัครเราเองทำอะไรเป็นบ้าง

4. การพัฒนาอาสาสมัคร

เมื่อเกิดแผนเตรียมพร้อมป้องกันภัย แล้วอาสาสมัครอาจมีหน้าที่หรือบทบาทเกิดขึ้นมากมาย เช่น การจัดการจราจรการอพยพหลบภัย การวิเคราะห์ภัย การแจ้งเตือนภัย การเฝ้าระวัง การกู้ชีพ อีกรวมๆ หากมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากภายในแล้วจำเป็นต้องพัฒนาอาสาสมัครเหล่านั้นให้มีความรู้ความชำนาญ

5. การสร้างภาคีความร่วมมือ

เมื่อเกิดแผนเตรียมความพร้อมภายในชุมชนอาจเป็นฉบับร่าง และควรมีแผนการพัฒนาแผนร่วมกันกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ปก.จังหวัด อบต. ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน อำเภอ และองค์กรภาคเอกชนที่มีประสบการณ์ เพื่อให้เกิดแผนที่มีคุณภาพ และเริ่มความร่วมมือภาคส่วนต่างๆ ที่มีองค์ความรู้ และมีงบประมาณในการสนับสนุน

6. การรณรงค์สร้างความตระหนักให้กับสมาชิกในชุมชน การนำแผนกลับสู่การประชาสัมพันธ์แผนในชุมชน

โดยแผนที่ผ่านกระบวนการกลั่นกรองของคณะทำงาน และภาคีความร่วมมือแล้วนำกลับไปให้ชุมชนประชาสัมพันธ์แผนครั้งสุดท้าย ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ในกระบวนการขับเคลื่อนแผน และแผนที่มีคุณภาพ เพราะหากชุมชนไม่เห็นความสำคัญของแผนแล้วจะไม่สามารถขับเคลื่อนแผนได้ทันที เมื่อแผนสมบูรณ์แล้วต้องรณรงค์สร้างความตระหนักอยู่เป็นประจำ เช่น ตามกิจกรรมชุมชนทำงานประเพณี งานบุญ งานกุศล ในทุกโอกาสโดยการประชาสัมพันธ์ของทีมอาสาสมัคร และผู้ที่เกี่ยวข้อง

7. การนำเสนอแผนให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือที่สนับสนุนกิจกรรมเตรียมความพร้อม เช่น ท้องถิ่น เทศบาล ปก.จังหวัด หรือองค์กรพัฒนาเอกชน/นโยบายรัฐบาล หมายถึง

เมื่อแผนสมบูรณ์แล้วในแผนจะบอกขั้นตอนในการขับเคลื่อนทั้งหมดและความจำเป็นต้องมีเครื่องมืออุปกรณ์สนับสนุนให้แผนขับเคลื่อนได้ เช่น การแจ้งเตือนภัย อาจต้องมีหอกระจายข่าวประจำหมู่บ้าน วิทยุสื่อสารสำหรับอาสาสมัคร ไซเรน มีหมุ่น สำหรับแจ้งเตือนภัย เป็นต้น เสนอนโยบายเรื่องแนวทางการเตรียมชุมชนเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติ และการดำเนินกิจกรรมตามแผน เช่น ป้ายบอกทาง อุปกรณ์ที่จำเป็น การซ้อมแผน

8. การติดตามผล

การดำเนินการตามแผนมีการติดตามประเมินผล และต้องบันทึกผลทั้งปัญหาอุปสรรคผลดีที่เกิดขึ้นทั้งทางตรง และทางอ้อมเพื่อนำผลกลับมาวิเคราะห์หลังการซ้อมแผนหรือการทำกิจกรรมตามแผน สำหรับปรับปรุงแผนให้มีคุณภาพขึ้น

9. การค้นหาแกนนำรุ่นใหม่เพื่อการเผยแพร่จิตสาธารณะ และขยายผลการพัฒนาเครือข่ายที่ต่อเนื่อง

การศึกษาดูงานเพื่อการพัฒนาศักยภาพ ผึกทบทวน และค้นหาอาสาสมัครรุ่นใหม่ ๆ สิ่งสำคัญคือ จะมีวิธีทำอย่างไรให้อาสาสมัครมีจิตสาธารณะ โดยการประชุมเป็นประจำ ทำกิจกรรมอาสาอยู่เป็นนิจทั้งในชุมชน และภายนอก เพื่อสร้างจิตอาสา เช่น การออกไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยภายนอกพื้นที่ทุกๆ ที่ที่มีกำลังอาสา หากมีอาสาสมัครสนใจจะไปช่วยต้องหาวิธีให้ได้ไปเพื่อสร้างจิตสาธารณะ และยังขยายเครือข่ายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ไปสู่พื้นที่อื่นๆ ต่อไป

กระบวนการ เตรียมชุมชน พร้อมรับมือ ภัยพิบัติ

ทั้งหมดเป็นเพียงหลักสำคัญ และอาจมีมากหรือน้อยกว่าแล้วแต่ภัยพิบัติหรือสภาพชุมชน การเตรียมการในช่วงนี้ให้พร้อมชุมชนต้องค้นหาเครื่องมือหรืออุปกรณ์ในการสนับสนุนให้เกิดความสะดวก และเตรียมการให้พร้อมอยู่ตลอดเวลา เช่น เรือกู้ภัย เครื่องมือกู้ภัยอุปกรณ์ทำครัว วิทยุสื่อสาร อื่นๆ ตามแต่ความจำเป็น

Community
Disaster

Preparedness Process

Published

October B.E.2555(2012)

Address

Baan Nam Khem Coordination Center
41 Moo 2, Bang Muang Subdistrict, Takua Pa District,
Phang Nga Province 82190
Telephone 076 593 570
E-mail: maitreejong@hotmail.com

Sponsored by

Airasia
Thai Community Foundation
Thai Health Promotion Foundation

Special thanks to TV Burabha for supporting the pictures

Introduction

“Baan Nam Khem Community” is a community with a memory, when on December 26, 2004, more than 1,000 homes in the community were destroyed by the tsunami with more than 1,400 fatalities leaving behind only tears for their families and friends. Just after the disaster had hit and subsided from the six coastal provinces on the Andaman Sea, assistance for the victims started flowing into the area with great abundance. The Baan Nam Khem Community was the first to be rehabilitated with the community as the main participants in the restorations. From that day onwards, the community began to manage itself using people from the community as the tool. Initially, to unite the people, they were used to collectively construct outhouses, a much-needed commodity, especially after the onslaught, since then further work processes were set and continue to be established until the present.

The author and team sincerely hope that the loss of life and blood of the people at “Baan Nam Khem” will not happen to anyone again. As a result, past experiences in community rehabilitation have been collected to provide lessons learned to other communities in preparing for disasters that may occur in various forms. Be prepared before disaster strikes. This book will be valuable when studied and principles adapted to the respective community to ensure that communities in high-risk areas are safe. Furthermore, this book is just one part of the preparation process for disasters at the community level, it provides only some of the answers nor is it a successful formula for disaster management, and the correct answers will depend on the community.

Before becoming Baan Nam Khem Community to what it is today, we would like to acknowledge and thank the following people and organizations for their generous support, assistance, and cooperation. Starting, with, Ms. Preeda Kongpan, Manager of the Thai Community

Foundation, was one of the first persons to provide continued help, support, and coordination to the Baan Nam Khem Community. The Community Organization Development Institute (Public Organization) for the budget support to establish temporary shelters and promote the community process. Dr. Bancha Phongpanich to help push the work on community disaster preparedness. Mr. Pakpoom Witharntirawat from the Andaman Foundation for the support provided since the beginning. AirAsia for providing transportation support to disaster networks across the country. ActionAid (Thailand) for the budget, Raksthai Foundation for the support provided over the years, the Health Promotion Foundation for all the support, and all sectors and partners whose names were not mentioned. Lastly, one important person that the Baan Nam Khem Community will always remember is Professor Chamnong Jitnirat, Baan Nam Khem Community would not be what it is today without him. Since the beginning, the professor has taught us to be providers, open and public-minded, change the way we think, modify our thought development process, and cultivate our responsibilities to community work. He continues to be our consultant until today.

The author sincerely hopes that the information in this book nevertheless will play a part in the community's work in preparing for disasters. If there is some information that is deemed useful, adapt it to your requirement, however, if there are some errors, please consider them as lessons learned. Baan Nam Khem Community is ready for any criticism or feedback from all community networks so that we can have the opportunity to improve on our every mistake.

With faith and confidence in the power of the people

Maitree Jongkrajak, author

Before becoming Baan Nam Khem today

Baan Nam Khem Community, Bang Muang Subdistrict, Takua Pa District, Phang Nga Province, is a community that was a victim of the tsunami and has had the opportunity to “learn while doing”. The community was able to turn the crisis into an opportunity, from victims to providers to the ability to assist others. The community became a model learning center for other communities in disaster preparedness, domestically and internationally, for more than 30 countries.

The Baan Nam Khem Community had no contingency plan for any disastrous event, as a result, the preparation plan was made after the crisis struck and the recovery process was in place. Baan Nam Khem Community sincerely hopes that communities not yet affected by any disaster should begin to have a disaster preparedness plan established. The plan should incorporate rehearsal practices, methods for dealing with the crises, and guidelines for restorations so that other communities would not have to suffer the same experiences as Baan Nam Khem.

Important principles in disaster management

Disaster preparedness is an important basic principle to create a well-being community by inspiring cooperation within the community in the collective management of resources; such as natural, capital, community, social, financial, and relief efforts from inside and outside the community to support the rehabilitation process with the disaster-affected community as the main pillar. It should also encourage disaster-affected communities to “form teams” to solve problems from the start and assign responsibilities, systematically, to other community networks or volunteers. When approaching affected areas the following ten principles and conditions should be considered.

- One** Use affliction as a condition to organize a development process that involves participation from the community, network, local authorities, and partners from both the public and private sectors.

- Two** In alleviation of hardship consideration must be made to “human dignity, mind, and spirit”, and not underrate the disaster victims’ potential.
- Three** In assistance is to support “disaster victims” to care for themselves, to learn by doing so that they understand the ideas of managing and sharing, and to learn who is honest, fair, and trustworthy.
- Four** In assistance is to provide help directly to the targeted groups and are consistent with their culture and actual needs so that distributions reach those in need in time without unnecessary delays in the system and to avoid any forms of corruption or malpractices.
- Five** The formation of a strong bond and a system to care for one another amongst the affected communities will result in a harmonious relationship and assistance in the long term, including the ability to overcome past differences that may have existed within the community and between communities.
- Six** As a procession of healing the mind from being afraid, depressed, discouraged, and hopeless to become a determined force to move forward with confidence knowing that you have friends, groups, and networks in support.
- Seven** As an opportunity to develop potential community network leaders and a new generation of community organizers that understand the fundamental problems, as well as the ability to analyze and connect local community problems with the overall structure leading to successful joint resource management.
- Eight** Connection establishment with fellow victims of other disasters to form networks so experiences can be shared and exchanged to help each other, creating a social development process of “building public awareness” through disaster events.
- Nine** The establishment of the initial process is to encourage and persuade disaster-affected communities to become “disaster prevention communities” to jointly form plans to help develop the disaster prevention processes supported by outside wisdom, knowledge, and local culture from all the different landscapes.
- Ten** A procession of “horizontal” development process that emphasizes ideas from the foundations to the top instead of centralized developments from the top to the grass-roots which are the causes of many problems in Thai society today.

Preparation period for disasters

Before any disaster, the community must have an agreement to confront it together to set directions in the management of the community. Generally, the most critical period after a disaster strike is five to seven days. During this period, the important tasks to be determined are as follows:

1. Meeting point

A meeting point is a safe point designated by the community disaster preparedness process plan, it can be more than one. Everyone in the community must know at which point they are to go to report themselves in the event of a disaster. Once at this point, the appointed persons according to the plan will perform their duties, for example; the registry section for grievances has the responsibility to examine the total number of members within the center and set priorities, similarly, the security and search and evacuations sections will perform their duties.

2. Canteen

Meals are one of the priorities to prepare in an incident to look after large numbers of people that had been evacuated. The canteen section must commence operation immediately (local authorities provide resources and materials according to the Disaster Act B.E.2550(2007)). The safe point must have sufficient area to store kitchen utensils, equipment, and other requirements to operate the canteen throughout the ordeal.

3. Rescue

Volunteer rescue teams are responsible for the immediate commencement of operations to help people left behind in the affected areas i.e. children, elderly, patients, or people designated in the plan. Rescue Teams must support water, food, and other essentials they deem necessary and appropriate.

4. Information

The community must have a survey team to collect complete lists of all their members and registries of all victims within the community, including information on all destructions and damages to coordinate assistance from the public, private, and people sectors. Complete information lists will help the victims effectively, collectively, and equally.

Post-disaster recovery period to strengthen the community

1. Information analysis

Once the damaged survey information is received, information is evaluated to determine the important issues for example, the number of families affected and the damages they have received, how many roads and bridges were damaged, and other problems to form priority lists. The finalized lists are to be posted publicly for all to see. The lists are also provided to the concerned public agencies so that assistance is allocated directly to the needed areas to avoid redundancy and prevention of corruption.

2. Preparing the community restoration plan

When the information is complete it is made into a plan. The plan is compiled more effectively from within the community. It is then presented to the respective authorities public and private for approval. Hence, the restoration process initiated from within the community commences.

3. Community organization

A working group should be formed comprising of volunteer members from the community, especially from victims who have been affected with local authorities acting as advisors. The group should plan in the long term to systematically resolve problems.

4. Construction of homes

Temporary homes are the first to be constructed after a large disaster strikes. The construction of homes with the participation of the community is one mechanism for strengthening the community organization.

Preparations before disaster strikes

Preparation is to reduce the loss of lives or limit the damages to the least as possible and does not mean prohibiting or preventing disasters from occurring. But it is a process by which we can live reasonably in risk areas. And for any reason, a disaster should strike, we can manage the people and the available resources to achieve maximum benefit with the following steps:

1. Find volunteers

To start, basic understandings should be made with people in the community to create a joint initiation process followed by searching for volunteers. Once volunteers are in hand, the volunteer development process will start by providing training and preparing the community information, which is most important.

2. Community information

Community information is all useful information that can be utilized when disaster strikes, such as safety points, problems, obstacles, community demographic information, especially regarding elderly, physically impaired, children, and pregnant women, community infrastructure information such as roads, buildings, vehicles, gas tanks, and all other information that can be considered dangerous.

The method for obtaining information may be through small group meetings or visiting the areas and then completing a data survey form that incorporates

พื้นที่ที่ได้รับอันตรายจากเหตุการณ์

พื้นที่อันตราย

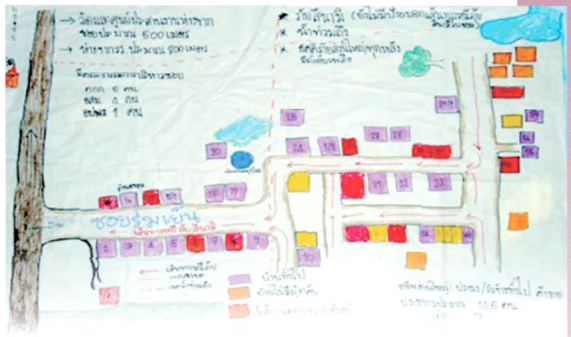
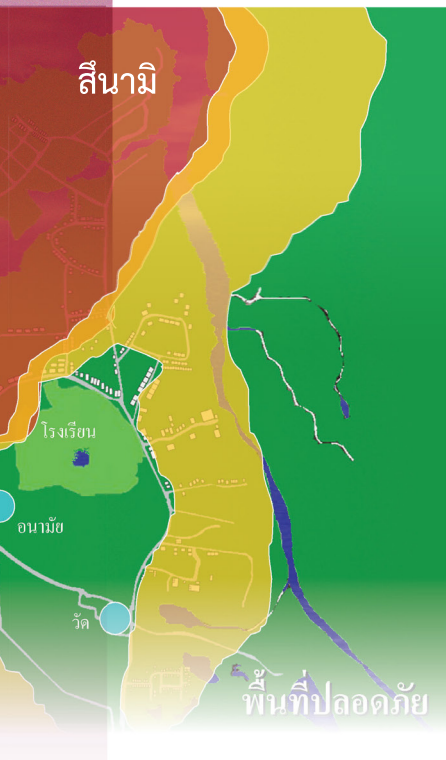

a map of the community that marks out all important features such as roads, bridges, danger points, safety points, etc.

3. Collection and analysis of information to prepare plans.

After collecting all the important information, volunteers must present the information in the form of a map. The map is then discussed, analyzed, and exchanged to learn together to form a comprehensive plan. Issues for discussions involve matters from chance or when a disaster will strike to other questions such as; population and migration routes, whether they are appropriate or not. Is the disaster manmade or natural, in either case, do we treat them the same? Are safe points appropriate? If all the questions could be answered the draft joint disaster prevention plan could be finalized. There may be many questions for the team to find more answers to, such as what can we do to keep people in our community safe? How can the team coordinate in the fastest possible time? How can the team alert evacuation so that everyone is informed? Who makes the evacuation decisions? When to evacuate? If there

are people stranded, how can we help them? If there are people injured, what can be done? The final question is; can the team do it, do they have the ability to do so?

4. Volunteer development

When the disaster preparedness plan is formed the volunteers could have many duties or functions, such as traffic management, evacuation of people, risk analysis, issue alerts, monitor situations, provide rescues, etc. It is necessary to develop those volunteers to have the knowledge, expertise, and ability to conduct themselves according to the disaster preparedness plans in conjunction with other cooperative partners.

5. Creating cooperative partners

During the drafting period of the preparedness plan for the community, a joint development plan should also be drafted with relevant agencies such as the provincial offices, Provincial Disaster Prevention and Mitigation Organizations, Subdistrict Administrative Organizations, village headmen, village chiefs, and experienced private sector organizations, etc. to form a qualitative plan. So once the preparedness plan is approved the team is ready to begin work with the various sectors with the appropriate knowledge and budgets in support.

6. Campaign to raise awareness among community members and to present the plan to a public hearing

The map that has gone through the screening process of the working groups and cooperative partners must be presented to the community for a final public hearing so that they understand the plan. This will create a learning process in driving the plan to become a qualitative and successful plan. If the community can't understand the importance or is in disagreement with the plan then the plan becomes unachievable. The volunteer teams and related people must regularly campaign to raise awareness through community activities such as traditional, merit-making, charity ceremonies, etc.

7. Presenting the plan to relevant agencies or agencies that support the preparation activities, such as local, municipal, provincial authorities, provincial disaster prevention organizations, private development organizations, and government agencies

Once the plan is complete, it will inform and provide all the necessary driving procedures, tools, equipment, and other requirements the

plan requires to achieve success. Such requirements are early warning alert systems, village radio news towers, communication systems for volunteers, sirens and hand crank sirens for warning, signposts, etc. for actual events and practices according to the plan.

8. Follow-up

The implemented plan must be followed up and evaluated and the results must be recorded for direct and indirect problems and obstacles. All results after rehearsing the plan or carrying out any activity are evaluated so improvements can be made to achieve the best possible outcomes.

9. Searching for new leaders to propagate

public consciousness and expand continuous network developments.

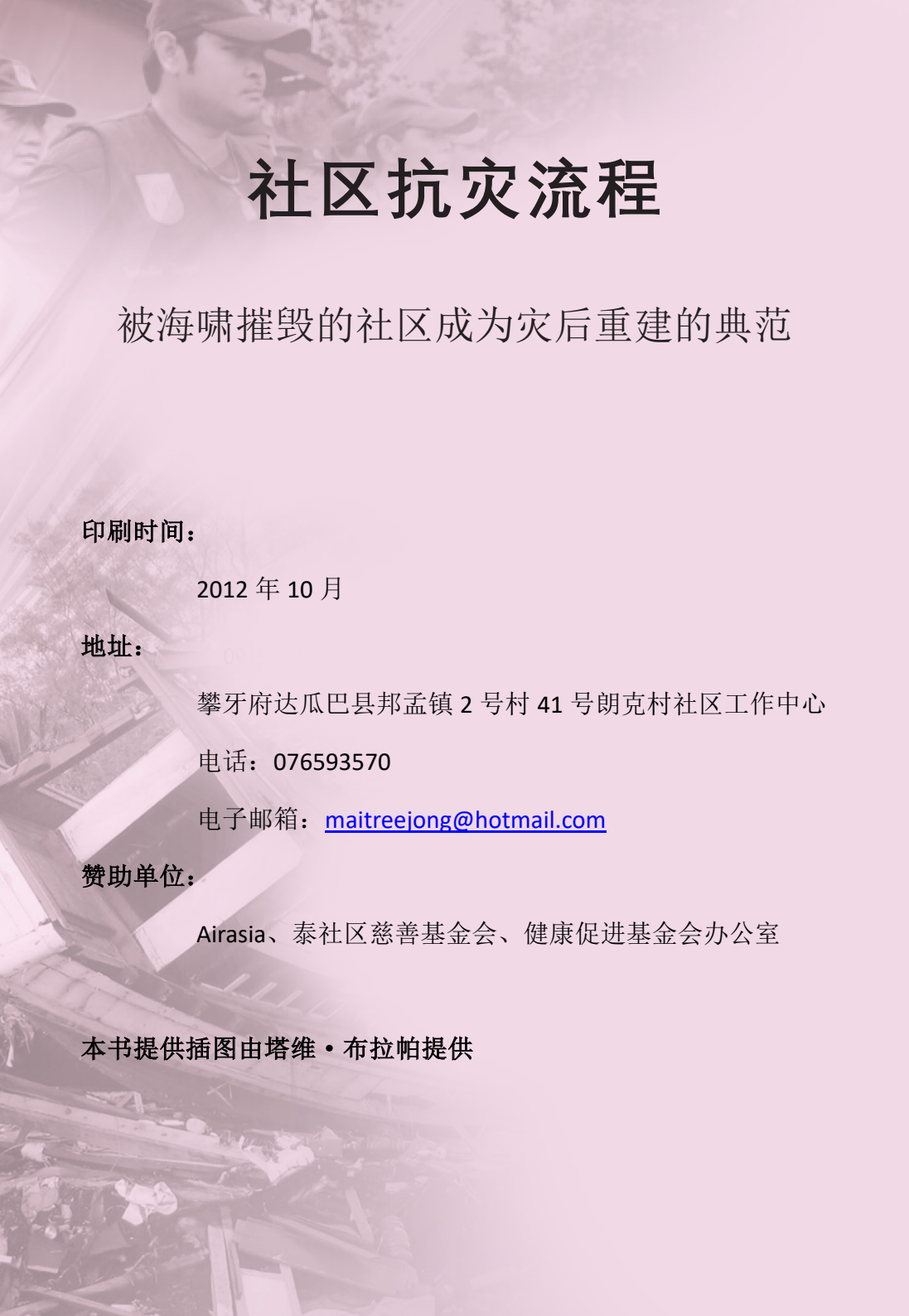
We can find potential developments, refreshing training courses, and new generations of volunteers by conducting study tours. Most importantly, how can we find volunteers who are public-minded? This can be overcome by conducting regular meetings and holding continuous active volunteer activities within and outside the community to create the volunteer spirit, such as going out to help disaster victims in every area to seek out potential volunteers. If there are volunteers interested, we must find a way to recruit them so that they can continue to expand the network and promote the spirit of public responsibility in other areas

The process of preparing communities to deal with disasters

All that has been mentioned are important principles that may have a large or small impact will depend on the disaster and the condition of the community. Preparation during this period is for the community to find the appropriate tools or equipment to support and be prepared at all times for the most unlikely of disastrous events, such as rescue boats, rescue tools, canteen equipment, communication assets, and others as deemed necessary.

社区抗灾流程

被海啸摧毁的社区成为灾后重建的典范

印刷时间：

2012 年 10 月

地址：

攀牙府达瓜巴县邦孟镇 2 号村 41 号朗克村社区工作中心

电话：076593570

电子邮箱：maitreejong@hotmail.com

赞助单位：

Airasia、泰社区慈善基金会、健康促进基金会办公室

本书提供插图由塔维·布拉帕提供

前言

2004年12月26日，朗克村社区遭到海啸袭击，这场灾害袭击了安达曼海岸附近的6个府，造成1400多人丧生，1000多间房屋被海啸夷为一片废墟。此后，朗克村社区开始对灾民进行援助，并以社区为中心进行灾后重建工作。社区工作以共同建造临时洗手间为起点，保持着有组织重建工作直至今日。

笔者及团队希望朗克村社区悲惨事件不再发生，因此我们总结了过去的经验，以为其他社区提供灾后重建的参考与预先防灾措施。该书有利于今后的研究与社区的发展，虽然只是防灾经验的冰山一角，但对于社区而言已绰绰有余。

泰社区慈善基金会负责人巴利达·空邦参与和支持社区建设，社区发展组织对临时庇护中心提供资金援助，班查·彭帕尼医生对防灾工作提供支持，安达曼慈善基金会的普密·维塔拉迪拉瓦一直以来大力支持工作，泰国行动援助提供资金支持，爱泰慈善基金会多年以来提供支持，基金办对灾后重建、受难者身体健康提供援助，以及其余无法提及姓名的爱心人士，朗克村社区在此表示诚挚的感谢。此外，感谢詹依·吉达尼拉老师对社区工作的指导和建议，以及感谢亚洲航空对全国防灾网络建设的支持。

笔者希望通过本书，能够为之后的社区防灾工作提供参考，取之精华去之糟粕。朗克村社区已做好准备接受各社区提出的意见与建议，以期改善防灾措施。

对人民力量信仰和相信

梅特里·琼莱查克

蜕变为今日的朗克村社区

攀牙府达瓜巴县邦孟镇朗克村社区聚集了海啸受害者，使得社区人员能够有机会“**边做边学**”，将危机转化为机遇。此外，灾害受害者转变身份为奉献者，积极帮助他人。朗克村社区已成为国内和 30 多个国家社区防灾中心学习的榜样。

朗克村社区开始灾后重建进程，并作出相应的准备计划。但社区认为，对于没有应对灾害经验的社区启动防灾进程应按制定“备灾计划——演练——危机应对——灾后重建”的流程进行，以免再发生像朗克村社区一样的悲惨事故。

防灾重要原则

社区防灾的准备工作是创造健康社区的重要基础，须通过合作来分配社区内外可用资源，如自然资源、资本资源、社区与社会资本资源以及金融资源。社区以灾民为主体，支持社区灾民“**组队**”，齐心协力进行灾后重建，从源头解决问题。此外，支持其余社区网络和志愿者有系统地参与灾后救援，共有以下十项原则和条件：

1. 灾害是组织社区、网络和地方组织政府和私营部门**参与灾区发展过程**的条件。

2. 考虑到灾民的“**身心健康**”，缓解灾害为灾民带来的痛苦。
3. 让社区“**内部人员**”拥有处理灾情和分享资源的能力，并真正了解谁是诚实、透明和值得信赖的人。
4. 为目标群体提供**符合他们的文化**和实际需求的帮助，尽快分配物资，切断内部腐败链。
5. 在灾民社区**建立相互联系**、相互照顾、相互帮助的制度，以避免长期共同生活中曾存在的冲突。
6. 防灾是一个**治愈心灵**的过程。在亲友、团队和救灾网络的帮助下，要帮助灾民从害怕、沮丧、灰心、绝望，转变成为重新站稳脚跟的抗灾力量。
7. 抗灾是**开发社区领导者和新任救灾人员潜力**的机会，可以帮助他们了解社区结构性问题，并拥有分析和协调当地社区问题和结构性问题的能力，更好地进行资源分配工作。
8. 可以与其他灾民相互交流经验，形成抗灾系统，相互帮助，带动整个社会的发展，并通过灾难“**提高公众意识**”。
9. 抗灾行动是社区从“受灾社区”转变为“**抗灾社区**”的过程，抗灾计划的制定应与地区文化、生态等知识相结合。
10. 抗灾行动是一个“**横向**”的发展过程，而不是集中式垂直发展，强调从底层到顶层的思考。应避免“权力”对抗灾行动的影响，这也是当今泰国社会许多问题的根源。

抗灾准备工作

灾难来临之前，社区应就如何共同应对灾难这一问题达成一致。一般来说，灾难危机会持续5-7天，在此期间应重点做好以下几个准备工作：

1. 安置点

社区共同制定准备计划时应预备不止一个灾民安置区，但各居民应了解在灾难发生后，应第一时间奔向哪一个安置区。社区各部门应按照抗灾计划各司其职，如：遇险登记部门应负责核对人员数量。此外，社区还应具备紧急事件处理部门、保安部门和搜寻部门等。

2. 临时厨房

民以食为天。社区应将厨具等必要设备放置在安全区内，在灾民安置后，临时厨房便要立即开始运作。（当地根据《2007年灾难法》提供资源与物资）

3. 救灾

负责救援行动的志愿者队伍必须立对仍滞留在受灾地区地区的儿童、老人、病人等灾民进行援助，并对该地区进行巡逻与管理，必要时提供事物和其他支持。

4. 信息搜集

社区中应组织团队进行社区人员信息调查，登记灾民人数和灾害造成的所有损失，以更好地与政府、私营和公共部门、人民群众进行协调，共同抗灾。

灾后重建工作的进行

1. 信息分析

一旦收到灾情调查的信息，就要对所获得的信息进行处理，如：有多少家庭受到灾害影响，道路、桥梁等基础设施的损害程度等，以便优先处理最为紧急的灾情。此外，灾情信息应公开，并将灾情上报至有关单位，确保问题不被重复解决，防止贪污腐败的情况产生。

2. 制定灾后重建计划

灾情信息收集完成后，应制定灾情地图，协调有关单位、公共和私营部门以社区为起点，进行灾后重建工作。

3. 组建社区团队

社区工作组主要接触灾害工作，同时必须承担咨询职务，因此，团队的组建应挑选具有志愿服务精神的人员和社区内部成员组成。在社区里，也应建立系统的解决问题方案，比如在社区内成立储蓄小组，首先利用社区资金解决土地问题。

4. 建设临时避难所

临时避难所是大型灾难后的首要工作，建设集体临时住所是增强社区集体力量的重要机制。

防灾

防灾是为减少生物损失或将损失降到最低而做的准备。这并非意味着禁止或预防灾难发生，而是安排灾民有序地生活在易受灾地区，以便在发生灾难时，能够联系并管理人员、合理充分地利用资源。具体步骤如下：

1. 征集志愿者

首先，必须取得社区群众的理解，以招募志愿者并共同开启防灾工作。在招募到志愿者后，便开始对志愿者进行培训，重点进行社区相关数据信息整理的培训。

2. 社区数据信息

要通过小组会议讨论或实地考察搜集任何有利于分析灾害风险、安全点、障碍的数据，例如，人口数据：老人、残疾人、小孩、孕妇，道路数据，建筑物数据，液化石油气储罐数据以及有可能造成灾难的风险数据。此外，还要制作社区地图，包括道路、桥梁、易受灾点、安全点等。

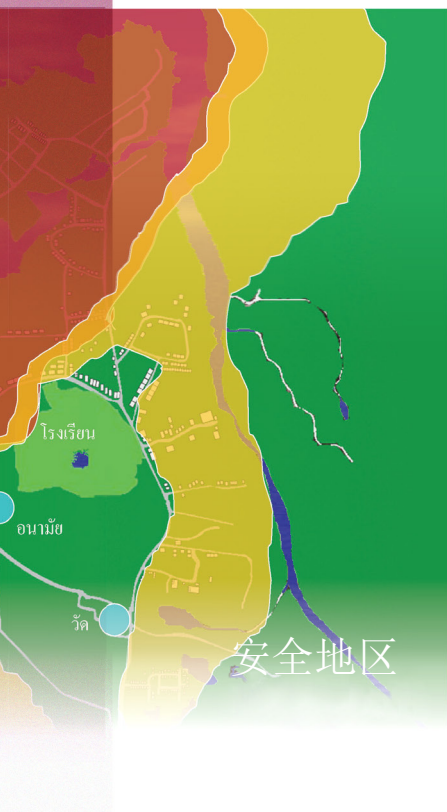
受海啸地区

危险地区

3. 收集并分析数据以制定方案

取得灾情数据后，志愿者们需要以手写报告的形式呈现出来，相互分析交流，总结并共享成果。通过合理的数据分析得出灾害发生的可能性，灾害发生的时间，最终形成自然灾害日历。数据分析例如分析人口数量和疏散路线是否协调，内部灾害成因，安全地点是否足够安全。全面分析各种因素后，共同制定备灾方案，即根据社区数据分析，我们能为社区群众的安全做些什么？可能有很多问题需要工作组解答。比如，工作组如何尽快协调，如何向每位社区居民传达灾害警报，往哪里疏散撤离，如果有人被困住了用什么工具帮忙，如果有人受伤了，又该怎么办，志愿者要做哪些工作等。

4. 志愿者培训

形成防灾方案后，志愿者就拥有了许多职责或角色，例如交通管理、疏散人群、灾害分析、灾害警告、灾害情况监管等等。如果社区内发生灾害，则有必要培训志愿者们的综合知识能力并根据合作方提出的防灾方案行动。

5. 合作伙伴

社区内防灾方案形成后仅是一份草案，为保证方案的高质量，仍需与相关部门共同完善方案，例如：府防灾减灾部、街道办、村委会主任、镇长、县长以及有经验的个人机构。合作伙伴将为方案的各个方面提供知识及资金支持。

6. 提升社区成员意识，

在社区开展备灾方案的公开听证会。

经过工作小组与合作伙伴共同打磨后，最终方案将在社区进行公开听证会。社区群众将学习了解方案流程，最终形成一份高质量的方案。若社区群众认识不到方案的重要性，方案则无法得到切实地实施。方案敲定后，需要提高社区群众的对方案的重视。例如，志愿者团队和相关人员在社区活动中抓住一切可以宣传的机会，包括传统活动、功德活动、慈善活动。

7. 向相关机构或赞助机构如，地方机构、市政、 防灾减灾部或非政府组织报告方案

方案敲定后，报告防灾备灾流程以及必要的工具和辅助器材推进方案进行，例如，灾难警报需要覆盖村庄的广播楼，志愿者需要的无线电通信设备，警报器等。报告社区防灾准备工作及方案行动路线，如，路标，必要设备和演练计划。社区群众的对方案的重视。例如，志愿者团队和相关人员在社区活动中抓住一切可以宣传的机会，包括传统活动、功德活动、慈善活动。

8. 跟进结果

在按方案演练或为改进方案做出行动后，必须如实记录行动的优点和出现的直接或间接的问题和障碍，以提高方案的质量。

9. 招募年轻骨干，宣传公共意识，延续并扩大团队。

工作组在考察研究中发展能力，反复锻炼，招募新志愿者。其中关键在于如何让志愿者在定期会议中保持公众意识，如何在社区内外进行长期的志愿活动培养志愿者志愿服务精神，例如，外出援助各地的受灾民众。若有意愿参加志愿活动的志愿者能够寻找到建立公众意识的方法，并以此来训练志愿者的志愿服务精神，还能够与各地团队进行交流学习。

社区抗灾流程

以上概述了防灾救灾的主要流程，根据现实灾害情况和社区情况仍有更多的细节未展现。最近的防灾工作是在社区中搜集合适的工具和器材为长期防灾工作提供便利。例如，救援船，救援工具，炊具，无线电通讯等，其他工具和器材视需要而定。

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์พระพุทธศาสนา ของธรรมสภา

เลขที่ ๑/๔-๕ ถนนบรมราชชนนี ๑๑๙ เขตทวีวัฒนา กทม. ๑๐๑๗๐

โทร. ๐๘๙-๒๑๐๕๑๓๓/๐๙๔-๕๕๗๗๕๔๙ / Line id : @thampublisher

“ชีวิต เลือดเนื้อ คราบน้ำตา กลั่นออกมาจากประสบการณ์
.. บ้านน้ำเค็ม”

“Life, blood, tears filtered from experience
..Baan Nam Khem”

“朗克村的经验是从生命，
血肉身躯和泪水中汲取的。”

